

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright
2012 elokuu 17

Feral Faun

Villiytynyt vallankumous

Feral Faun
Villiytynyt vallankumous

Käännetty tekstistä: Feral Faun – Feral Revolution.

Haettu 17.8.2012 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/20080726200149378>

villin kujeellisuuden, jonka tähtäimessä on kaikki mikä haluaisi kesyttää sen, joka jäyttää sivilisaatiota ja luo uusia tapoja elää ja jakaa keskenämme. Nämä tutkimukset paljastavat sivilisaation ylivallan rajat ja osoittavat sen luontaisen vapaudenvastaisuuden. Me löydämme mahdollisuuksia joita emme ole koskaan aiemmin osanneet kuvitella. . . laajoja villin vapauden avaruuksia. Projektit, jotka vaihtelevat vallitsevan yhteiskunnan paljastavasta tai sitä horjuttavasta sabotaasista ja kujeista villiyyden laajentamiseen, festivaaleihin ja orgioihin sekä yleiseen vapaaseen jakamiseen, voivat osoittaa ällistyttäviin mahdollisuuksiin.

Villiytynyt vallankumous on seikkailu. Se on uskalias tutkimusmatka villiytymiseen. Se vie meidät tuntemattomille seuduille, joista ei ole olemassa karttoja. Voimme oppia tuntemaan nämä alueet vain jos rohkenemme tutkia niitä aktiivisesti. Meidän on uskallettava tuhota kaikki mikä tuhoaa meidän villiytemme, ja toimittava vaistojemme ja halujemme varassa. Meidän on uskallettava luottaa itseemme, kokemuksiimme ja haluihimme. Silloin emme anna kahlita tai aidata itseämme. Emme anna kesyttää itseämme. Meidän villiytynyt energiamme repii sivilisaation riekaleiksi ja luo villin vapauden ja syvän mielihyvän täyteen elämän.

suhtautumaan asioihin hyväksikäytettävänä resursseina, tuntemaan tarvetta päteä tuottamalla. Meidät on ehdollistettu odottamaan pettymystä, pitämään sitä normaalina, olemaan kyseenalaistamatta sitä. Meidät on ehdollistettu hyväksymään sivistyneen selviytymisen yksitoikkoisuus sen sijaan että murtautuisimme vapauteen ja todella eläisimme. Meidän on tutkiskeltava tapoja murtaa tämä ehdollistaminen, päästä niin vapaaksi kesyttämistemme kuin nyt voimme. Yritetään tulla niin vapaiksi tästä ehdollistamisesta, että se lakkaa kontrolloimasta meitä, ja jää pelkäksi rooliksi, jota käytämme silloin kun se on tarpeen selviytyäksemme sivilisaation keskellä, samalla kun pyrimme kumoamaan sen.

Hyvin yleisessä mielessä me tiedämme mitä haluamme. Me haluamme elää villoina, vapaina oleintoina villien, vapaiden olentojen maailmassa. Nöyryytys joka johtuu siitä että meidän täytyy noudattaa sääntöjä, että meidän täytyy myydä koko elämämme saadaksemme ostaa pelkän selviytymisen, että näemme miten anastetut halumme muutetaan abstraktioiksi ja kuviksi jotta ne voidaan myydä tavaroina – se täyttää meidät raivolla. Kuinka kauan aiomme jatkaa tätä kurjuutta? Haluamme tehdä tästä maailmasta paikan jossa voimme toteuttaa halumme välittömästi, ei vain hetkittäin vaan tavallisesti. Me haluamme erotisoida elämämme uudelleen. Emme halua elää kuolleessa resurssien maailmassa, vaan elävässä vapaiden villien lemmittyjen maailmassa. Meidän on alettava tutkia kuinka pitkälle pystymme elämään näitä unelmia todeksi nykyhetkessä eristämättä itseämme. Tämä antaa meille selkeämmän käsityksen sivilisaation ylivallasta meidän elämässämme, käsityksen joka antaa meille mahdollisuuden taistella kiihkeämmin kesyttämistä vastaan ja niin ollen laajentaa mahdollisuuksiamme elää villisti.

Yritys elää juuri nyt niin villisti kuin mahdollista auttaa myös murtamaan sosiaalisen ehdollistumisemme. Tämä sytyttää meissä

Kun olin vielä pieni lapsi, oli elämäni tulvillaan syvää mielihyvää ja elämänvoimaa, jotka saivat minut tuntemaan täydesti kaiken mitä koin. Olin tämän ihmeellisen, leikkisän olemassaolon keskipiste, eikä minun tarvinnut turvata mihinkään muuhun kuin oman elämäni kokemukseen saadakseni täyttymyksen.

Tunsin syvästi, koin syvästi, elämäni oli intohimon ja mielihyvän festivaali. Myös pettymykseni ja murheeni olivat syviä. Synnyin vapaana, villinä olentona kesyttämiseen perustuvan yhteiskunnan keskelle. Ei ollut mitään mahdollisuutta välttää kesytetyksi joutumista. Sivilisaatio ei suvaitse mitään villiä keskuudessaan. En kuitenkaan koskaan unohtanut sitä tunteiden syvyyttä mitä elämä voi olla. En koskaan unohtanut elämänvoimaa, joka oli tulvinut lävitseni. Siitä asti kun ensi kerran huomasin että tätä elinvoimaa valutettiin pois, on olemassaoloni ollut sodankäyntiä, toisaalta sivilisoidun selviytymisen, ja toisaalta halun murtautua vapaaksi ja kokea irti päässeän elämän koko kiihkeys, välillä.

Haluan jälleen kokea tuon elinvoiman. Haluan tuntea tukahduttamattomien halujeni hengeltään vapaan villiiden niiden toteutuessa iloisessa leikissä. Haluan murskata jokaisen muurin joka on minun ja haluamani kiihkeän, intohimoisen, kesyttämättömän elämän vapauden välissä. Kaikki nämä muurit yhdessä ovat se mitä kokonaisuudessaan kutsumme sivilisaatioksi, kaikki mikä tulee meidän ja välittömän, osallistuvan villin maailman kokemuksen väliin. Meidän ympärillemme on kasvanut alistamisen verkko, välitteiden verkko joka rajoittaa kokemustamme määrittämällä soveliaan tuotannon ja kulutuksen rajat.

Kesyttävä auktoriteetti saa monia muotoja, joista joitain on vaikea tunnistaa. Hallitus, pääoma ja uskonto ovat joitain auktoriteetin selkeimmistä ilmiäsuista. Mutta teknologia, työ, kieli kaikkine käsitteellisine rajoituksineen, käyttäytymissääntöjen ja säädyllisyyden piintyneet tottumukset – myös nämä ovat kesytettäviä auktoriteetteja

jotka muuttavat meidät villeistä, leikkisistä, vallattomista eläimistä kesyiksi, pitkästyneiksi, onnettomiksi tuottajiksi ja kuluttajiksi. Nämä asiat vaikuttavat sisällämme salakavalasti, rajoittaen mielikuvitustamme, kaapaten halumme, tukahduttaen elämän kokemuksemme. Ja näiden auktoriteettien luomassa maailmassa, sivistetyssä maailmassa, me elämme. Jos unelmani syvän mielihyvän ja villin seikkailun täyteisestä elämästä on toteutuakseen, on maailman muututtava perin pohjin, sivilisaation on romahdettava laajenevan villiintyneen puutarhan alta, auktoriteetin on romahdettava villin vapautemme energian tieltä. Täytyy tapahtua – paremman sanan puutteessa – vallankumous.

Mutta vallankumous, joka voi murtaa sivilisaation ja palauttaa kesyttömän halun elämänvoiman, ei voi olla minkään menneisyyden vallankumouksen kaltainen. Kaikki vallankumoukset tähän asti ovat pyörineet vallan ympärillä, keskittyneet vallan käyttöön ja jakamiseen. Ne eivät ole pyrkinet hävittämään kesyitä yhteiskunnallisia instituutioita; parhaimmillaankin ne ovat vain pyrkinet kitkemään valtasuhteita noiden instituutioiden sisällä. Niinpä menneet kumoukselliset ovat kohdistaneet hyökkäyksensä vallan keskuksiin, yrittäen kumota ne. Valtaan keskittyneinä he eivät ole nähneet ylivalan salakavalaa voimia jotka sulkevat sisäänsä jokapäiväisen elämämme, ja niinpä onnistuessaan kumoamaan aikansa vallat, he päätyivät luomaan ne uudelleen. Tämän välttääksemme meidän ei pidä keskittyä valtaan, vaan sen sijaan haluamme villiintyä, kokea elämä täydesti, tuntee syvää mielihyvää ja villejä seikkailuja. Yrittäessämme toteuttaa tätä halua, kohtaamme alistamisen todelliset voimat, voimat jotka ovat vastassamme jokaisen päivän jokaisena hetkenä. Näillä voimilla ei ole mitään yhtä keskusta jonka voisi kumota. Ne ovat meitä sitova verkko. Niinpä, sen sijaan että yrittäisimme kumota olemassa olevat vallat, haluamme horjuttaa ylivaltaa

sellaisena kuin sen kohtaamme joka päivä, auttaen jo romahtamassa olevaa sivilisaatiota murenemaan entistä nopeammin, ja vallan keskukset romahtavat sen sortumisen myötä. Aiemmat kumoukselliset ovat vain tutkineet vallan tarkkaan kartoitettuja alueita. Minä haluan tutkia ja seikkailla kartoittamattomilla ja sellaiseksi ikuisesti jäävillä villin vapauden alueilla. Vallankumouksen, joka voi luoda maailman jonka haluan, täytyy olla villiintynyt vallankumous.

Villiintyneelle vallankumoukselle ei voi olla ohjelmia tai järjestöjä, koska villiys ei voi kummuta ohjelmasta tai järjestöstä. Villiys kumpuaa vaistojemme ja halujemme vapauttamisesta, syvien tunteidemme spontaanista ilmaisusta. Jokainen meistä on kokenut kesyttämisen prosessin, ja tämä kokemus voi tarjota meille tietoja joita tarvitsemme romuttaaksemme sivilisaation ja muuttaaksemme omat elämämme. Juuri se, että emme luota omiin kokemuksiimme, estää meitä luultavasti kapinoimasta niin vapaasti ja aktiivisesti kuin haluaisimme. Pelkäämme mokaavamme, pelkäämme omaa tietämättömyyttämme. Mutta tämän epäluottamuksen ja pelon on auktoriteetti juurruttanut meihin. Se estää meitä todella kasvamasta ja oppimasta. Se tekee meistä helppoja uhreja jokaiselle auktoriteetille joka vain haluaa täyttää meidät. ”Vallankumouksellisten” ohjelmien laatiminen on tämän pelon ja epäluottamuksen varassa pelaamista, se vahvistaa tarvettamme ottaa vastaan määräyksiä. Mikään yritys villiintyä ei voi onnistua, jos se perustuu sellaisiin ohjelmiin. Meidän on opittava luottamaan omiin tunteisiimme ja kokemuksiimme, ja toimimaan niiden pohjalta, jos haluamme koskaan olla vapaita.

En siis tarjoa mitään ohjelmia. Sen sijaan jaan joitain ajatuksia tarvittavista tutkimuksista. Koska meidät kaikki on kesytetty, on henkilökohtaisen muutoksen prosessi osa vallankumouksellista prosessia. Meidät on ehdollistettu olemaan luottamatta itseemme, olemaan tuntematta täydesti, olemaan kokematta elämää syvästi. Meidät on ehdollistettu hyväksymään työn ja palkan nöyryyden väistämättömänä,